

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

18 ноември 1970 година*

Amedeo Chevalley срещу Комисията на европейските общности

По дело 15/70

с предмет иск по член 175 и при условията на евентуалност по член 173 от Договора за ЕИО, с искане да се установи, че ответникът е нарушил Договора, като е пропуснал да постанови решение, поискано от ищеца,

Amedeo Chevalley, с постоянен адрес в Торино, чрез адвоката си G. G. Stendardi от Адвокатска колегия в Милано, съдебен адрес в Люксембург в кантората на адв. Ernest Arendt, 34 rue Philippe-II,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, Брюксел, представлявана от своя юрисконсулт, Armando Toledano-Laredo, в качеството му на агент със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на юрисконсулта, г-н Émile Reuter, 4 boulevard Royal,

ответник,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н A. M. Donner и г-н A. Trabucchi, председатели на състав, г-н J. Mertens de Wilmars и г-н P. Pescatore (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н A. Dutheillet de Lamothe,

секретар: M. A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, подадена на 13 април 1970 г., ищецът, който е собственик на поземлен имот, находящ се в Италия, е предявил иск на основание член 175 от Договора за ЕИО с

---

* Език на производството: италиански.

искане да се установи, че ответникът е нарушил Договора, като е пропуснал да издаде въпросното решение.

2. С това решение е трябвало да се определят подробни правила, които ищецът да следва при сключване на договори за наем на поземления земеделски имот, когато проектозаконът за определяне на наемите за земеделски земи, приет от сената на Република Италия, се превърне в закон.

3. Съгласно член 91 от процедурния правилник ответникът е поискал от Съда да се произнесе по допустимостта на иска, без да се произнася по съществуващото на делото.

4. В следствие на това възражение, ищецът е поискал от съда при условията на евентуалност да провери допустимостта на иска му на основание член 173 от Договора, предвид факта, че Комисията в отговор на неговото искане го е уведомила „че в разглеждания случай не следва да се приема определен акт” спрямо ищеца.

По правната квалификация на иска

5. Възражението за недопустимост се основава главно на довода, че няма голям акт, подлежащ на оспорване с иска по член 175.

6. Понятието за акт, подлежащ на оспорване, е еднакво в членове 173 и 175, тъй като и двете разпоредби предвиждат едно и също правно средство.

7. В тази връзка, за постановяване на решение по възражението за недопустимост, не се налага да се дава правна квалификация на иска по отношение на двете разпоредби, на които се позовава ищецът.

По допустимостта на иска

8. Ищецът е поискал от Комисията да се произнесе относно поведението, което трябва да се възприеме с оглед евентуалното противоречие между националното законодателство и определени разпоредби на правото на Общността, в случай че проектозаконът, посочен от него, се превърне в приложим закон за Република Италия.

9. В хода на производството ищецът е заявил, че е поискал от Комисията не просто становище, а „разпореждане”, което да е задължително за него и следователно актът, който Комисията е отказала да приеме по отношение на него, би представлявал решение по смисъла на член 189.

10. Характерът на оспорвания акт зависи единствено от неговото съдържание и обхват. Като е поискал от Комисията да приеме решение за определяне на условията и подробните правила, които да се следват при сключването на договори за наем, ищецът в действителност е поискал от Комисията да постанови не решение по смисъла на член 189, а съвет за това какво поведение да се предприеме с оглед възможното противоречие между неговото национално законодателство и определени разпоредби на правото на Общността.

11. Този акт би съответствал не на решение, а на становище по смисъла на последния параграф от член 189 от Договора.

12. Освен това, с приемането на искания акт ответникът е трябвало първо да разгледа въпроса дали проектозаконът е в съответствие с Договора.

13. Произнасянето по този въпрос не може да се разглежда като акт, подлежащ на оспорване по параграф трети от член 175 .

14. В следствие на това, изричният отказ на Комисията да се произнесе не подлежи на оспорване по член 173.

15. По тези причини искът следва да се отхвърли като недопустим.

По съдебните разноски

16. Съгласно член 69, параграф 2 от процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати разноските. Ищецът не е доказал твърденията си.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Отхвърля жалбата като недопустима;

2. Осъжда ищеца да заплати разноските.

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 18 ноември 1970 година.

Подписи